

Sygn. akt I C 869/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Anna Pętkowska

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

z powództwa S. K. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda S. K. (1) kwotę 13 300,00 (trzydzieści tysięcy trzysta) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2011 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda S. K. (1) kwotę 784,00 (siedemset osiemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 869/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 maja 2011 roku powód S. K. (1) wniósł przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. o zasądzenie kwoty 40.676,98 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż w dniu 27 marca 2011 roku J. K., jadąc w kierunku K. samochodem marki P. (...) o nr rej. (...), na łuku drogi w miejscowości D., straciła panowanie nad autem, zjechała z jezdni i uderzyła w mur ogrodzeniowy. W wyniku tego zdarzenia uszkodzeniu uległ lewy przód pojazdu. Powód zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, u którego miał wykupioną polisę AC. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku jest ekonomicznie nieuzasadnione, w związku z czym powołując się na § 4 pkt 14 i § 22 ust. 8 pkt 1 OWU AC przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 20.400 zł. brutto, odpowiadającej wartości pojazdu bezpośrednio przed zdarzeniem, tj. 35.100 zł. brutto, pomniejszonej o wartość pozostałości, tj. 14.700 zł. brutto. Zdaniem pełnomocnika powoda, powyższe stanowisko nie jest uzasadnione. Przed zawarciem umowy reprezentujący ubezpieczyciela agent nie udostępnił powodowi treści OWU. Wzorzec umowy nie znalazł się również wśród przesłanej powodowi drogą pocztową dokumentacji. W świetle art. 384 § 1 k.c. postanowienia OWU, na które powołuje się pozwany, nie mogą mieć charakteru wiążącego wobec powoda. W ich miejsce zastosowanie winny znaleźć przepisy k.c., w szczególności art. 361 k.c. Ponadto pozwany nie był uprawniony do obniżenia wartości pojazdu sprzed szkody do kwoty 35.100 zł. Pełnomocnik dodał, że pozwany ustalił koszt naprawy auta powoda na kwotę 61.076,98 zł., która nie przekracza wartości rynkowej auta przed szkodą (61.100 zł.), powodowi należne

jest odszkodowanie stanowiące koszt jego naprawy – 61.076,98 zł. Uwzględniając kwotę już wypłaconą, pozwany zobowiązany jest wypłacić powodowi pozostałą kwotę, tj. 40.676,98 zł. / k. 1-2/.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwany zakwestionował zarówno zasadę roszczenia, jak i jego wysokość. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego podniósł, iż przy zawieraniu umów ubezpieczenia zawsze klientom doręczane są ogólne warunki ubezpieczenia i tak było również w tym przypadku. Ponadto zakwestionował zastosowanie klauzuli nr 32 (klauzula niezmienności wartości pojazdu i braku redukcji ubezpieczenia) do przedmiotowej umowy, ponieważ pojazd powoda w chwili zawierania umowy ubezpieczenia był pojazdem ponad 5-letnim, co wynika z wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia. Poza tym pozwany zgodnie z § 4 pkt 14 w zw. z § 22 ust. 8 pkt 1 dokonał obliczenia szkody całkowitej i wypłacił określone w pozwie odszkodowanie. Pełnomocnik pozwanego dodał także, iż powód nie przedstawił żadnych dowodów uzasadniających wysokość szkody, używając jedynie prywatnego dokumentu określającego maksymalny koszt naprawy / k. 31-32/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lipca 2010 roku na skutek wniosku złożonego przez S. K. (1) (kredytobiorcę), zawarta została z (...) S.A. w W. umowa w zakresie ubezpieczenia m.in. OC/AC w okresie od dnia 9 lipca 2010 roku do dnia 8 lipca 2011 roku samochodu m-ki P. (sedan) 607 P. Aut., nr rej. (...), rok produkcji 2005 rok, data pierwszej rejestracji 10 maja 2005 roku, potwierdzona polisą seria (...) / k. 6-8 wniosek; k. 33 - polisa/.

Powyższa umowa została zawarta pomiędzy stronami na odległość przy wykorzystaniu telefonu. S. K. (2) kontaktował się z pracownikiem pozwanego Z. D., która przesłała mu polisę oraz ogólne warunki ubezpieczenia, które były dostępne również na stronie internetowej (...) S.A. Zawarta umowa nie był pierwszą, którą S. K. (1) zawierał z (...) S.A. S. K. (1) nie miał i nie ma zwyczaju zapoznawać się z ogólnymi warunkami ubezpieczenia, nie porównuje również warunków ubezpieczenia pomiędzy ubezpieczycielami. Być może wiedział kiedyś OWU, ale nie przywiązywał do tego uwagi.

Zgodnie z Aneksiem do polisy nr (...) Warunki szczególne do umów ubezpieczenia zawieranych przez sieć (...) do umowy ubezpieczenia zastosowanie miały ogólne warunki ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy (OWU AC), ustalone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 11 marca 2010 roku z uwzględnieniem następujących warunków szczególnych: ustala się, z zachowaniem pozostałych nie zmienionych niniejszą klauzulą postanowień umowy ubezpieczenia autocasco (AC), że wartość pojazdu określona dla celów umowy ubezpieczenia nie ulegnie zmianie w całym okresie ubezpieczenia oraz suma ubezpieczenia pojazdu nie będzie pomniejszona o wypłacone odszkodowanie – bez stosowania zwwyżki składki i niniejsza klauzula ma zastosowanie w przypadku ubezpieczenia pojazdów do 5-ego roku eksploatacji (klauzula niezmienności wartości pojazdu i braku redukcji sumy ubezpieczenia nr 32) / k. 9 – aneks/.

Zgodnie z Ogólnymi warunkami ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy, ustalone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 11 marca 2010 roku przez szkodę całkowitą rozumiano: uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty naprawy ustalone według zasad określonych w § 22 ust. 8 pkt 3 przekraczają 70% wartości pojazdu (§ 4 pkt 14). W razie powstania szkody całkowitej odszkodowanie ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość pozostałości (§ 22 ust. 8 pkt 1). Wartość pozostałości powinna odpowiadać ich wartości rynkowej i jest ustalana indywidualnie w zależności od rozmiaru uszkodzeń i stopnia zużycia eksploatacyjnego ubezpieczonego pojazdu lub jego części (zespołów), w odniesieniu do tej samej wartości pojazdu, jaką przyjęto do wyliczenia szkody całkowitej; (...) S.A. może ustalić wartość pozostałości na podstawie oferty zakupu uzyskanej podczas aukcji internetowej (§ 22 ust. 8 pkt 2). Koszt naprawy pojazdu stanowiący podstawę do określenia szkody całkowitej, nie będący podstawą do wypłaty odszkodowania, ustala się na podstawie wyceny sporządzonej przez (...) S.A. według zasad zawartych w systemie A. lub E., z uwzględnieniem podatku VAT, z zastosowaniem: a) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, b) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) S.A. likwidującej szkodę; c) cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E., ustalonych wg wariantu serwisowego, d) cen materiałów

lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A. lub E. (§ 22 ust. 8 pkt 3). Dla ustalenia, czy zachodzi przypadek szkody całkowitej, koszt naprawy ustalony według zasad określonych w pkt 3 porównuje się do wartości brutto pojazdu (§ 22 ust. 8 pkt 4) / k. 34-39 v. – OWU/.

W dniu 21 września 2011 roku pomiędzy (...) S.A. Oddział w Polsce a S. K. (1) zawarta została umowa cesji. W § 1 umowy strony zgodnie oświadczyły, iż S. K. (1) wykonał w całości na rzecz (...) S.A. Oddział w Polsce świadczenie z tytułu umowy kredytu. W myśl zapisu § 2 umowy (...) S.A. Oddział w Polsce dokonał na rzecz S. K. (1) cesji praw i roszczeń z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 27 marca 2011 roku nr PL (...), wyrządzonej w pojeździe, przysługujących od (...) S.A. na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco z dnia 9 lipca 2010 roku. W myśl § 3 umowy S. K. (1) był wyłącznie legitymowany do wniesienia powództwa dotyczącego roszczeń z tytułu w/w szkody, na swój wyłączny koszt i ryzyko / k. 328/.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych M. R., koszt naprawy uszkodzeń omawianego samochodu (62.776,67 zł. brutto – określony w programie A.) przekracza 70% wartości rynkowej pojazdu (36.900 zł. – określonej w programie E.) w stanie sprzed kolizji z dnia 27 marca 2011 roku. Zatem zgodnie z warunkami polisy autocasco zasadnym jest rozliczenie szkody jako całkowitej. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym określona w programie (...)Ekspert opiewa na kwotę 9.100 zł. brutto. / k. 134-184 – opinia/.

W opinii uzupełniającej biegły sądowy M. R. stwierdził, iż wartość rynkowa pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) przed szkodą ustalona w programie (...)Ekspert na dzień 27 marca 2011 r. przy zastosowaniu uzasadnionych korekt wynosi 60.000 zł. brutto. Maksymalny koszt naprawy powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 27 marca 2011 roku w samochodzie m-ki P. (...) o nr rej. (...) przy zastosowaniu: stawki roboczogodziny dla prac mechaniczno-blaharskich i lakierniczych w wysokości 146,34 zł., cen części oryginalnych obowiązujących w sieci producenta pojazdu wynosi 61.971,86 zł. Z powyższych wyliczeń wynika, że maksymalny koszt naprawy pojazdu przekracza wartość rynkową pojazdu przed szkodą. Zatem również w programie (...)Ekspert biegły określił wartość rynkową pojazdu po szkodzie (w stanie uszkodzonym), która wyniosła kwotę 26.300 zł. / k. 230-249/.

W kolejnej opinii uzupełniającej biegły sądowy M. R. stwierdził, iż przywrócenie pojazdu powoda do stanu poprzedniego byłoby również możliwe w przypadku skorzystania przez powoda z usług świadczonych przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze, przy uwzględnieniu, że naprawa przeprowadzona byłaby przy użyciu części nowych i oryginalnych, obowiązujących w sieci producenta pojazdu oraz materiałów lakierniczych, których stosowanie zaleca producent pojazdu. Biegły wyjaśnił, iż w świetle przeprowadzonych badań średnia stawka za roboczogodzinę pracy mechaniczno-blaharskiej i lakierniczej na terenie P. w zakładach naprawczych niezależnych wynosi 92,50 zł. netto. Nadto biegły dodał, że na terenie P. zlokalizował jeden autoryzowany zakład naprawczy, w którym stawki za roboczogodzinę dla prac: mechaniczno-blaharskich wynosiły 110 zł. netto, dla prac lakierniczych zaś 110 zł. netto. Natomiast w autoryzowanym zakładzie naprawczym w najbliższej okolicy P. stawka za roboczogodzinę dla prac mechaniczno-blaharskich wynosi 140 zł. netto, natomiast dla prac lakierniczych wynosi 140 zł. Reasumując biegły wyjaśnił, iż koszt naprawy przedmiotowego samochodu przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę pracy mechaniczno-blaharskiej i lakierniczej w wysokości 92,50 zł. netto, cen części nowych oryginalnych obowiązujących w sieci dealerskiej producenta pojazdu w okresie miesiąca marzec 2011 roku, cen materiałów lakierniczych bez korekty ze względu na możliwość zastosowania materiałów tańszych opiewa na kwotę 58.799,77 zł. Biegły dodał, że korektę ujemną z tytułu kompleksowego czyszczenia tapicerki i wykładzin w wysokości 400 zł. przyjął na podstawie wyceny wartości rynkowej przedmiotowego pojazdu przez certyfikowanego rzeczoznawcę samochodowego mgr inż. L. Z. z (...) Sp. z o.o. przedstawionej przez powoda / k.327-345 – dodatkowa opinia uzupełniająca/.

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2013 roku biegły sądowy M. R. w swojej opinii ustanej wyjaśnił, iż różnice w wysokości kosztów naprawy wynikają z zastosowanych stawek za roboczogodzinę za prace blacharsko-lakiernicze. Dodał, iż autoryzowanych stacjach obsługi i nieautoryzowanych stacjach, stawki są różne. Z kolei wszystkie części, jakie wykorzystał do wyliczenia kosztów naprawy są nowymi, oryginalnymi, dostępnymi w autoryzowanej sieci

sprzedaży w salonach m-ki P.. Zdaniem biegłego system infoekspert jest bardziej przejrzysty od programu eurotax / k. 334-335/.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2011 roku (...) S.A. poinformowało S. K. (1), iż na podstawie oględzin uszkodzonego pojazdu oraz wyliczenia kosztów jego naprawy ustalono, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku jest ekonomicznie nieuzasadnione. W związku z tym na podstawie § 4 pkt 14 i § 22 ust. 8 pkt 1 OWU autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego średniego przedsiębiorcy uchwalonych uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 11 marca 2010 roku, odszkodowanie ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalania odszkodowania pomniejszonej o wartość pozostałości (wartość uszkodzonego pojazdu). W związku z powyższym rozmiar szkody został określony na podstawie różnicy pomiędzy wartością pojazdu bezpośrednio przed zdarzeniem (35.100 zł.) i jego wartością po zdarzeniu (14.700 zł.). Wysokość odszkodowania wyniosła zatem 20.400 zł. / k. 10; zawiadomienie z dnia 18 kwietnia 2011 roku – k. 11/.

Pismem z dnia 5 maja 2011 roku S. K. (1) wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 40.676,98 zł. tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego pisma / k. 12-13/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszechstronnej analizy akt sprawy, na które złożyły się akta szkody, dokumenty wskazane i opisane w treści, których autentyczność nie budziła żadnych wątpliwości Sądu oraz w oparciu o zeznania świadka Z. D. /k. 80/ oraz częściowo na podstawie zeznań świadka J. K. / k. 355-356/ i zeznań powoda S. K. (1) / k. 56-57; 356/. Z. D. zeznawała kategorycznie, że zawierając umowy ubezpieczenia zawsze wysyła OWU, należy to bowiem do jej obowiązków. Z kolei z zeznań powoda należało wnioskować, że skoro nie przywiązywał on nigdy wagi do OWU, nie zwrócił uwagi na to, że zostały one mu doręczone. Zeznania jego żony J. K. nie potwierdzały w sposób wyraźny zeznań powoda. Świadek twierdziła, iż po przesłaniu kurierem dokumentów, które razem z mężem potem oglądali, na pewno była polisa. Nie stwierdziła natomiast w sposób kategoryczny, że do tych dokumentów nie dołączono ogólnych warunków ubezpieczenia. Poza tym jej zeznania miały ograniczony walor wiarygodności z uwagi na bliski stosunek łączący ją z powodem, co mogło wpłynąć na stronniczość jej zeznań.

Ponadto Sąd oparł się na opiniach biegłego sądowego M. R., które zostały sporządzone w sposób rzetelny, kompetentny przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje oraz bezstronną. Opinie zawierały wyczerpujące odpowiedzi na postawione tezy dowodowe i stanowiły pełnowartościowy materiał dowody w sprawie.

Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 384 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy (§ 1). W razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści. Nie dotyczy to jednak umów zawieranych z udziałem konsumentów, z wyjątkiem umów powszechnie zawieranych w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego (§ 2). Jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umowy w postaci elektronicznej, powinna udostępnić go drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności (§ 4).

W ocenie Sądu zebrane w toku niniejszego procesu dowody nie stanowiły podstawy do stwierdzenia, że powód nie otrzymał OWU od ubezpieczyciela. Z zeznań Z. D. wynikało, że wysłała ona stosowną dokumentację powodowi, a poza tym ogólne warunki ubezpieczenia były dostępne na stronie internetowej pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosowanie zaś do art. 805 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności

swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Wskazać przy tym należy, iż pojęcie szkody obejmuje ujemne dolegliwości powstałe w wyniku czyjegós bezprawnego działania i przy szkodzie o charakterze materialnym dotyczy przede wszystkim uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego. Stosowanie do dyspozycji art. 361 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przy czym, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Jak natomiast stanowi art. 363 § 1 kc, naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczuplenia majątku poszkodowanego.

Zgodnie Ogólnymi warunkami ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy, ustalone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 11 marca 2010 roku przez szkodę całkowitą rozumiano: uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty naprawy ustalone według zasad określonych w § 22 ust. 8 pkt 3 przekraczają 70% wartości pojazdu (§ 4 pkt 14). W razie powstania szkody całkowitej odszkodowanie ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość pozostałości (§ 22 ust. 8 pkt 1). Wartość pozostałości powinna odpowiadać ich wartości rynkowej i jest ustalana indywidualnie w zależności od rozmiaru uszkodzeń i stopnia zużycia eksploatacyjnego ubezpieczonego pojazdu lub jego części (zespołów), w odniesieniu do tej samej wartości pojazdu, jaką przyjęto do wyliczenia szkody całkowitej; (...) S.A. może ustalić wartość pozostałości na podstawie oferty zakupu uzyskanej podczas aukcji internetowej (§ 22 ust. 8 pkt 2). Koszt naprawy pojazdu stanowiący podstawę do określenia szkody całkowitej, nie będący podstawą do wypłaty odszkodowania, ustala się na podstawie wyceny sporządzonej przez (...) S.A. według zasad zawartych w systemie A. lub E., z uwzględnieniem podatku VAT, z zastosowaniem: a) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, b) stawki za robocizogodzinę ustalonej przez (...) S.A. likwidującej szkodę; c) cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E., ustalonych wg wariantu serwisowego, d) cen materiałów lakierniczych i normalistów zawartych w systemach A. lub E. (§ 22 ust. 8 pkt 3). Dla ustalenia, czy zachodzi przypadek szkody całkowitej, koszt naprawy ustalony według zasad określonych w pkt 3 porównuje się do wartości brutto pojazdu (§ 22 ust. 8 pkt 4) / k. 34-39 v. – OWU/.

Z ustalonych okoliczności niniejszej sprawy wynikało niezbicie, iż doszło do uszkodzenia przedmiotowego pojazdu, w związku z czym obowiązkiem ubezpieczyciela było wypłacenie stosownego odszkodowania, którego wysokość Sąd ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów z opinii biegłego sądowego. Na marginesie rozważań dodać należy, iż przedmiotowy pojazd wyprodukowany został w 2005 roku, toteż nie znajdowała zastosowania w niniejszej sprawie tzw. klauzula nr 32 dotycząca niezmienności wartości pojazdu i braku redukcji ubezpieczenia.

W rozpoznawanym stanie faktycznym doszło do tzw. szkody całkowitej, co wynikało z porównania wartości pojazdu sprzed szkody, oszacowanej przez biegłego na kwotę 60.000 zł. (po dokonanych korektach, przy uwzględnieniu wyposażenia pojazdu) oraz kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, które biegły ostatecznie oszacował na kwotę 58.799,77 zł. (przy stawce za rbh 92,50 zł.). W związku z powyższym dokonując obrachunku matematycznego, Sąd od wartości pojazdu (60.000 zł.) odjął wartość pozostałości pojazdu , które biegły określił na kwotę 26.300 zł., co dało kwotę 37.300 zł. Następnie od powyższej kwoty Sąd odjął kwotę wypłaconego dotychczas odszkodowania w wysokości 20.400, co dało kwotę 13.300 zł., którą to Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda.

Stosownie do przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku; § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności

wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Zauważyć należy, iż z akt szkody wynika, iż powód zawiadomił pozwanego o szkodzie w dniu 28 marca 2011 roku / akta szkody/, a zatem należało przyznać odsetki ustawowe, zgodnie z żądaniem powództwa, począwszy od dnia 21 maja 2011 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu oparto na przepisie art. 100 kpc wobec częściowego uwzględniania żądań pozwu, stosunkowo je rozdzielając. Koszty poniesione przez powoda to opłata od pozwu (2.034 zł.), opłata od pełnomocnictwa (17 zł.), wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002 r., Nr 163, poz. 1348) (2.400 zł.) oraz koszt opinii pisemnych biegłego sądowego (1.433,04 zł., 780,50 zł., 617,77 zł.), co łącznie daje kwotę 7.282,3 zł. Koszty pozwanego stanowiły: opłatę od pełnomocnictwa (17 zł.) oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika (2.400 zł.), łącznie 2.417 zł. W sumie koszty procesu stanowiły kwotę 9.699,31 zł. Strona powodowa wygrała spór sądowy w 33%, a zatem pozwany winien ponieść koszty procesu w kwocie 3.200,77 zł., poniósł je natomiast w kwocie 2.417 zł. W tej sytuacji należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 784 zł. jako różnicę pomiędzy kosztami należnymi a poniesionymi.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

z./ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.